

nud ja selle eest muretsenud, et keegi tema hoost ei saa ärawarastada. Aga ometi oli kõik tema hoolekandmine ilmaasjata. Sest kui õpetaja selle hobusega linna sõitis, tuli see waras selle kõrtsi, kus hoowis õpetaja hoost puhkas ja ennast ülespidas ja läks kerjaja kaitshüdes ja kahe kargu waral longates õpetaja juure ja palus andi. Õpetaja andis raha, läks kõrtsi kambri ja waras kobis minema. Sai ta kõrtsist nii kaugele, et keegi enam ei näinud, siis andis jalgele hoogu takka. Matuke maad linnaist eemal, istus ta maantee ääre, kust õpetaja pidi läbi tulema, ühe puu alla maha, kelle otsa ta enne omad kargud wiiskas. Kui nüüd õpetaja tuli, nägi ta teda seal maas olewat ja ütles: „Tõuse üles, sõber! Mis sa siin teed? Dõ tuleb peale, katsu et kuhugi bömajale saad, muidu wõiwad hundid sind äramurda!“ See peale wastas see kawal lind: „Oh armas härra, mina ei wõi siit mitte kaugemale saada, sest kaks kurja wallatumat poissi, kes siin oliwad, wõtšiwad mo mõlemad kargud ja wiiskajiwad neid puu otsa, kust ma neid oma wigaduse pärast ei wõi kätte saada, waid pean siiasamaosse jääma, wõi ehk ka suurema, sest ilma karkudeta ei saa ma kuhugi.“ See kaebtus tegi hea õpetaja südame kurwaks, nõnda, et ta wankrilt mahatuli ja hobuse ohjad arwatud wigase mehe kätte andis, et see hobuse pidi kinnipidama.

Ta pani oma reisikotte wankri peale ja renis siis madala okslise puu otsa, et karkusi mahawisata; aga kui ta parajaste puu otsas oli, kargas waras ruttu wankri peale ja laskis käia, et tolm taga ja õpetaja pidi kurwa meelega jala edasi minema.

Kuidas reisisel suuri kalu sai.

Reisisel tuli trahteri ja istus laua ääre, kus mitu härrat wõi isandat enne juba oliwad. Toitu oli rohkeste laual ja sell asus ka keha kinnitama. Needetud kalu oli ka laia waagna sees, muist suuremad muist wähemad. Üks wõeras aga, kes wist sellile suuremaid ei soowinud, pööris nagu lozemata waagna teisi pidi, et suuremad kalad sellist kaugemale jäiwad. See, seda nähes, wöttis ühe pisukese kala, pani seda esmalt ninapidi sin juure ja posises mõned sõnad salaja. Selle peale pani ta kala nina oma parema kõrwa ääre ja tegi, nagu eotaks ta kalalt wastust. Teised, seda nähes hakkasiwad kõik täie suudega naerma, aga üks küsis: „Sõber, mis teie sellega arwate, et kala nõnda kõrwa ligi panete?“ Tema tegi, nagu ei tahaks ta heameelega seda teistele rääkida; aga kui need pealeajasiwad ja palusiwad, ütles ta: „Alustatud härrad! Mül on midagi selle kalaga salajuttu rääkida ja eotan wastust; ärge eksitage